

Есень

Хр. Радевски

СЛЪНЦЕТО Е ЖИВО

Листъ по листъ гората скръбна рони . . .
Оголѣха китнитѣ ѝ клони.

Отлетѣха птичкитѣ ѝ пойни,
онѣмѣха вършетѣ ѝ стройни.

А въ полята, мрачни и сърдити,
бродятъ вѣтроветѣ и мъглитѣ . . .

Ой ви вази, ширнати полета,
ой те тебе, горо ле напета!

Не скърбете, че ви вихри брулятъ,
че мъглитѣ слънцето ви тулятъ.

Слънцето е още живо, живо —
тамъ въ небето мрачно, мълчаливо.

То ще грѣйне пакъ отъ висинитѣ,
ще стопи скръбъта ви и мъглитѣ.

И надъ селища, поля, балкани
пакъ засмѣна пролѣтъ ще настане.

НА ДОБЪРЪ ЧАСЪ

На югъ отлитатъ веселитѣ птички . .
А ние пакъ оставаме самички.

Къмъ родната земя сме приковани,
съ бездомнитѣ врабци и черни врани.